

Lốc xoáy.

Phạm Tuấn Anh.

21h tối, điện thoại báo thức đổ chuông, hấn – một con sâu ngủ mơ màng tỉnh dậy. Hấn là Tuấn Anh – sinh viên năm 2 một trường đại học tại Thái Nguyên, lúc này đang nghỉ hè nên hấn đi làm thêm phụ giúp ba mẹ hấn. Hấn là con một, ba má hấn làm trong Tây Nguyên, hàng tháng vẫn gửi tiền cho hấn sinh sống và học tập.

Hoàn thành “công tác” vệ sinh cá nhân, hấn phóng xe đến nơi làm việc. Hấn làm việc tại vũ trường G2 – một trôn những vũ trường nổi tiếng tại Quảng Ninh, công việc hấn là bồi bàn tại đó từ 22h đến 6h sáng hôm sau. Làm việc ban đêm, tiếp xúc với đủ người: những ông già giàu có đến tìm thú vui, những cô chân dài lang thang tìm “mục tiêu”, những công tử rủ nhau “đốt tiền” chứng tỏ đẳng cấp hay những cô nàng tò mò đến xem các bartender pha cocktail... hấn cũng không buồn ói như những ngày đầu. Rồi một ngày, hấn gặp nàng – nàng đẹp nhưng quá cá tính, một cái tát nổ đom đóm và tiếng hét lạnh lùng: “**Đưa tôi ra biển, anh điếc à?**”, hấn bực tức vì hành động đó của nàng, được sự cho phép của anh quản lý hấn đèo nàng ra biển, chẳng nói gì, nàng thì bước đi, còn hấn lẻo đẹo dắt xe máy theo sau mà hậm hực: “**Không biết con nhỏ dở hơi này đưa mình đến đây làm gì?**” – hấn nghĩ. Rồi bất ngờ nàng từ trên bờ đê chắn sóng nhảy xuống biển, mất tăm.

Chỉ kịp định hình suy nghĩ, hấn lao theo tìm nàng, phải mất 5 phút ngụp lặn hấn mới tìm thấy cô gái. Hấn kéo nàng lên bờ và cố nhớ cách sơ cứu người chết đuối – môi hấn chạm vào môi nàng, đôi môi lạnh quá, rồi ép bụng đẩy nước ra. Được 16 – 17 lần nàng tỉnh dậy, nhưng chưa vui mừng hấn đã nhận tiếp một cái tát nổ đom đóm và tiếng hét: -“**Sao anh không để tôi chết?**”. Nàng chồm ôm lấy cổ hấn khóc, hàm răng nàng cắm vào vai hấn nấc lên từng cục, hấn chỉ ngồi đó, hai tay ôm lấy nàng, không cảm xúc.

Tối đó, nàng ngủ tại phòng khách của vũ trường. Sáng, nàng sốt cao, hấn tức tốc đưa nàng đến bệnh viện. Sau một số xét nghiệm, bác sĩ gọi hấn ra nói chuyện riêng: nàng bị cảm khá nguy hiểm, suy nhược cơ thể và một lý do đặc biệt hơn – nàng vừa mới phá thai.

Cũng chẳng quan tâm gì đến điều đó, bởi vì hấn và nàng khôn có tình cảm gì?. Hấn phải ở đây vì cô nàng là con gái một cổ đông quan trọng của vũ trường. 11h chiều, nàng tỉnh dậy, nhìn ngó xung quanh, rồi nhìn hấn.

-“**Cô đang ở trong bệnh viện, cô bị ốm đấy**”.

Nàng không nói gì mà quay ra phía cửa sổ nhìn chăm chú lên bầu trời xanh.

-“**Vậy cô nằm yên nhé, tôi mua gì cho cô ăn lấy sức**”.

Hấn chạy ra một quán ăn ngoài cổng bệnh viện mua hấn một cặp lồng cháo dinh dưỡng, thơm lừng, vừa đi vừa thòm thèm vì chính hấn đến giờ vẫn chưa có gì lót dạ dày. Bước vào căn phòng, hấn thấy một quý bà ăn mặc sang trọng ngồi bên giường nàng, bà đang gọt táo, hấn bước tới hỏi, mới biết bà là một doanh nhân nổi tiếng trong lĩnh vực du lịch - ẩm thực tại Việt Nam, mẹ của nàng và một điều nữa tên nàng là Thùy Lâm.

Nghe hấn kể lại câu chuyện tối qua, bà sửng sốt, rồi chậm chạp kéo hấn ra ngoài hành lang để nói chuyện: nàng là học sinh lớp 12, ba ruột nàng mất năm nàng học lớp 9. Sau đó, mẹ nàng đi bước nữa, bố dượng nàng là hiệu phó một trường cấp ba gần nhà. Bắt đầu từ lớp 11, nàng thay đổi hoàn toàn có gì đó sợ hãi mỗi khi về nhà và thỉnh thoảng lại chồn khỏi nhà 2 – 3 tuần. Và lần bỏ nhà này, nàng đã đi quá đà, sợ rằng sẽ có điều tồi tệ nữa sẽ xảy ra mẹ nàng nhờ hấn chăm sóc nàng và kèm theo một khoản tiền ẩn tượng gọi là bồi dưỡng – 50 triệu và dĩ nhiên hấn không thể từ chối.

Nàng được chuyển lên phòng VIP của bệnh viện với đầy đủ tiện nghi: tivi, điều hòa, tủ lạnh, máy tính nối mạng, toilet riêng và đặc biệt là 2 chiếc giường đơn ấm áp. Cả buổi chiều hôm đó, hấn và nàng không nói chuyện, thực ra là nàng cứ nằm trên giường ngắm bầu trời qua khung cửa sổ, còn hấn thì bật máy tính bắn Gunny.

-“**Tôi đói, anh mua gì cho tôi ăn đi**” – Nàng lạnh lùng nói mà chẳng thèm nhìn hấn. Hấn mỉm cười quay lại nhìn nàng: -“**May mà cô nhắc nhở, tôi cũng đói quá, đợi tôi nhé**”. Chạy thẳng xuống căngtin hấn mua hai hộp cơm mang lên phòng. Và điều hấn không lường trước đã đến – Lâm biến mất khỏi căn phòng, tất nhiên, hấn

Chạm xuống đáy sâu (p.1): Lốc xoáy.

đủ nhận thức để có thể đoán nàng đã làm gì, hấn chạy đi “lật tung” bệnh viện lên, nhưng vô vọng, nàng có thể đi đâu trong khi sức khỏe còn chưa trở lại bình thường. Rồi hấn chạy ra phía đường quốc lộ, hấn thấy một cô

gái ngồi nín thình giữa đường lẳng nghe những lời chửi rủa, xúc phạm của một gã tài xế xe khách và xung quanh là những con người hiếu kỳ xúm lại.

“**Bốp**” – gã tài xế nhấn tâm tát cô gái, cô gái nằm sòng xoài xuống, vẫn lẳng thình. Cô gái đó là Lâm, lúc cái tát chạm vào nàng, tóc nàng tung lên và hấn có thể nhận ra khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc đó,

hấn xông vào “nói chuyện sức khỏe” với gã tài xế. Một lát sau, mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, hấn đưa nàng về phòng, mang cơm đến làm đủ trò hy vọng nàng ăn được một chút, còn nàng – đôi mắt vẫn hướng lên bầu trời – không nói chuyện.

Trong lúc chán nản, hấn nhận được một tin nhắn: “**Mai e ve roi, don e o ben xe nhe, bye a**” – Hải Ninh, bạn gái hấn – sinh viên năm 2 một trường đại học tại Hà Nội. Ngày mai cô ấy về, lòng hấn vui lạ thường đã ba tháng nay hấn chỉ liên lạc với nàng bằng những cuộc gọi 2 phút 30 giây, những tin nhắn “rút ruột”, hấn – con nhà bình thường, còn Ninh – tiểu thư con nhà giàu và dù không để ý đến điều đó nhưng hấn cũng thừa hiểu, tình yêu đó sẽ rất gian nan. Hấn lẹ chạnh nhắn tin trả lời.

-“**Kể tôi nghe về cô ấy đi**”.

-“**Cô nào cơ?**” – lời yêu cầu của nàng khiến hấn bất ngờ, chuyện riêng của hấn mà.

-“**Cô gái anh vừa nhắn tin đó**” – nàng lạnh lùng trả lời, vẫn quay lưng về phía hấn. -“**Cô ấy là Hải Ninh, đang học tại trường...**”. Hấn mơ màng kể mà không cần quan tâm đến nàng có nghe không?, Thật may mắn, nghe xong câu chuyện về Ninh, nàng bắt đầu cầm đũa gấp thức ăn, vui quá hấn pha thêm một ly sữa cho nàng. Bữa tối kết thúc, hấn nhìn vào đồng hồ 21h15, sắp đến giờ làm rồi, chủ vũ trường là anh rể của Ninh nên hấn rất chú ý gây ấn tượng.

-“**Lát nữa đi ngủ nhé, tôi đi làm đây, sáng mai tôi sẽ quay lại**”, nàng vẫn ngồi đó không trả lời, hấn cũng chẳng quan tâm, chắc là quen rồi. Phóng xe về nhà thay bộ đồ từ hôm qua, tắm rửa sạch sẽ, rồi phóng xe đến chỗ làm việc. Nhưng kể từ sau cuộc nói chuyện với gã tài xế, hấn đã cố gắng trả lời một câu hỏi: “**VÌ SAO CÔ GÁI NÀY LẠI TỰ SÁT?**”.

Chạm xuống đáy sâu (p.1): Lốc xoáy.

7h sáng, hấn vào bệnh viện với cặp lồng cháo quen thuộc. Nàng đã dậy hay vẫn t hức từ hôm qua mà đôi mắt đó, khuôn mặt đó vẫn hướng lên nhìn bầu trời.

-“**Tối hôm qua ngủ ngon chứ?**” – không trả lời.

-“**Tôi mua cháo này, cô ăn đi nhé**” – không quay lại.

-“**Tôi đi ngủ đây**” – không phản ứng, hấn lẩn quay ra ngủ, để mặc nàng với cặp lồng cháo. 11h hấn tỉnh dậy, vào toilet làm “công tác” vệ sinh cá nhân. Nàng vẫn ngồi và cặp lồng cháo vẫn đó chưa từng đụng thìa, lần này không chịu nổi hấn bước về phía cửa sổ, mặt đối mặt với nàng, đôi mắt vô hồn khiến hấn tưởng như đang thấy một nơi xa xăm vô định quá. Chẳng thềm chú ý, nàng lại quay lưng lại về phía hấn.

-“**Sao cô lại tự sát?**” – hấn hỏi.

-“**Anh có tin vào kiếp sau không? Ngoài kia, trên bầu trời có những đàn chim được tự do, chúng được bay lượn, một cái chết để hòa vào một nơi tự do, hạnh phúc tràn đầy tiếng cười. Anh thấy cũng đáng chứ?**” – giọng nàng lạnh lùng quá, gần như chẳng có niềm tin trong trái tim đó.

Hấn ngồi xuống giường, ngồi đối lưng lại với nàng: “**Chắc cô từng nghe chuyện “Chiếc lá cuối cùng”, có một cô gái bị ung thư phổi sắp chết, và cô ấy đặt niềm tin vào một chiếc lá, cô ấy gắng sống cho đến khi chiếc lá đó rụng xuống. Và đúng vào đêm giông bão, khi tưởng chừng chiếc lá sẽ rơi nhưng một họa sĩ già đã vẽ lại chiếc lá đó lên bức tường, nó hoàn hảo đến mức đã cứu sống cô gái. Chết không giải quyết được chuyện gì, cô thử nghĩ xem nếu cô hóa thành những chú chim ngoài đó cô có thể bị người ta bắn để làm món chim quay, hoặc bị nhốt trong một chiếc lồng sắt suốt ngày phải hét líu lo...**”.

-“Anh hãy là nơi tôi đặt niềm tin nhé” – câu nói cắt ngang mạch suy nghĩ của hắn, từ từ hắn cảm thấy tấm lưng nhỏ bé của nàng hòa vào lưng hắn.

-“Hãy là điểm tựa của tôi, anh vui – tôi cũng vui, anh buồn – tôi cũng buồn, anh chết – tôi cũng chết”.

-“Vậy hãy hứa vì tôi, cô phải sống”.

17h chiều, hắn tắt bật chuẩn bị trang phục để đón Ninh, hắn gọi cho Dương – bạn hắn đến chăm sóc Lâm thay hắn. Buổi tối, bến xe đông nghịt người và xe từ khắp nơi đổ về nhưng hắn chỉ đứng ngoài cổng quan sát những hành khách bước xuống từ tuyến Hà Nội – Quảng Ninh, có một người hắn chờ. Bỗng hai bàn tay bịt chặt lấy hai mắt hắn từ phía sau: “Đoán xem ai nào?”.

-“Vân Anh” – hắn đoán.

-“Sai rồi!”.

-“Thế Mai Linh, đúng không?”.

-“Cho đoán lại đây”.

-“Uyên Thu” – hắn vừa nói vừa cười khúc khích vì từ lúc nghe tiếng nói đó, hắn đã biết, nhưng có lẽ hắn muốn đùa một chút ba tháng rồi hắn chưa được cảm thấy mùi hương từ cô gái ấy.

-“Lần cuối đó, anh mà không đoán ra, anh sẽ hối hận”.

-“Lần cuối à, để cố xem nào, mùi Intuition quen lắm, ... em vẫn dùng chai nước hoa anh tặng đó hả?”.

Đôi tay buông khỏi mắt hắn, -“Anh biết là em mà còn giả vờ”. Cô gái khẽ đập vào vai hắn, giật dỗi, đó là một cô gái khá xinh xắn, mái tóc ngắn kiểu pixie tém gọn gàng để lộ đôi mắt đen quyến rũ và nụ cười cực dễ thương.

-“Đói chưa, mình đi ăn nhé!”.

-“Xem nào, nhà hàng Cơm Việt đi, em nhớ món cá kho quá trời!”

Chiếc xe nhanh chóng đưa hai người đi vào trung tâm thành phố Hạ Long. Cô gái miên man kể cho hắn nghe những câu chuyện cô đã trải qua trong thời gian ba tháng vừa rồi, thỉnh thoảng họ lại phá lên cười thích thú. Vừa đặt chân vào quán, cô đã nhảy nhót sung sướng, gọi đủ món trên trời dưới biển.

-“Hôm nay hóa đơn mình chia đôi anh nhé?” – cô gái nhìn hắn, hỏi một câu nhí nhảnh.

-“Sao thế mới, thường thì đi với anh, em có bao giờ đề nghị thế đâu nhỉ!”.

-“Em mới lĩnh lương, coi như khao anh, đồng ý đi mà!!!”.

Hắn gãi đầu ra vẻ khó xử lắm: “Cũng được, nhưng gọi nhiều thế này coi chừng béo là anh không thích đâu”.

-“Không thèm, em có đầy người để ý đó”

-“Anh ra ngoài gọi điện thoại nhé?”.

Hắn gọi cho Dương: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên...”. – hắn thầm nghĩ – “Thằng cha ấy làm gì mà tắt máy thế?”. Tâm trạng lo lắng kéo một phần suy nghĩ hắn ra khỏi bữa ăn.

-“Chút nữa, anh đưa em đến thăm một người nhé”.

-“Ai vậy, em có biết không?”.

-“Đó là một cô gái, hai hôm trước anh cứu được ngoài biển, cô ấy dễ thương lắm”.

-“Xinh hơn em à?”

-“Này, anh đang nói chuyện nghiêm túc đó!”.

Bước vào phòng bệnh của Lâm, mọi thứ nằm ngổn ngang như vừa có ai phá phách ở đó. Lâm vẫn lặng lẽ ngồi quay mặt về phía cửa sổ, chiếc Nokia 1202 của Dương nằm tan nát ở góc phòng, còn Dương không biết đang chạy đi đâu. –“Cô ăn cơm chưa?” – hắn cất tiếng nói.

Bất ngờ, nàng quay lại ôm chầm lấy hắn, trước đôi mắt ngỡ ngàng của Ninh, mà thực ra việc này hắn cũng chưa từng nghĩ tới.

Chạm xuống đáy sâu (p.1): Lốc xoáy.

-“Sao anh lại bỏ tôi lại, anh có nhớ đã hứa với tôi không?”.

Bàn tay hắn nắm chặt lấy Ninh – “Đứng lại đi” – ánh mắt hắn nhìn cô gái như muốn hét lên điều đó.

Hắn (Tuấn Anh) – Nàng (Thùy Lâm) – Cô gái (Hải Ninh).

Cả ba người, mỗi người một cảm nhận, một suy nghĩ và một hành động phải làm ngay lúc đó.

Đón xem – Chạm xuống đáy sâu (p. 2): Sấm Sét.